

ANDERS GUSTAFSSON

MÅNADSBREV
FRÅN
FREDENSBORG

JUNI 2017

JUNI

2017

SMÅ BERÄTTELSE

FRÅN EN LITEN GÅRD

i underbara Småland

Resan

Dagen innan midsommarafton var dagen med stort D i våra liv. Det var flyttdagen!

Sista dagen i Linköping. Sista dagen på våra jobb.

Vår plan var att jobba halvdag för att sedan börja resan från Linköping ner till Mariannelundstrakten. En resa på knappa två timmar.

Planen var solklar. Cathlyn skulle ta vår bil, en ganska liten VW Bora, samt de två stora tjejerna med sig och köra ner till gården. Jag skulle hämta de yngre grabbarna och ta tåget ner. Sedan skulle vi ta buss till Mariannelund där Cathlyn skulle hämta oss och skjutsa oss sista biten hem.

Cathlyn skulle göra en kort avstickare för att hämta tre kaniner vi köpt. Det var väl möjligtvis där det fanns en chans för en störning i planen, men tjejerna hade gott om tid. Hela transportupplägget kändes stabilt.

Både jag och Cathlyn fick lämna tillbaka våra mobiltelefoner när vi lämnade vår jobb och eftersom vi inte köpt några nya så skulle hela resesvängen hanteras med döttrarnas två mobiler som enda kommunikationsmedel. Jag skulle ha en och tjejerna den andra.

Ja, alltså, vi hade ju en plan som rimligen borde hålla men vi är ju så vana nuförtiden att bara kunna ringa om det är något, så vi ville ändå fördela mobilerna lite jämt över familjen.

Alvas mobil som jag skulle ha har i och för sig ganska tveksam funktion, men jag menar, hur svårt kan det vara?

Jag kom iväg lite sent från jobbet och fick ganska snart panik när bussarna var sena och körde på sommartidtabell vilket gjorde att de gick väldigt sällan.

Skulle jag verkligen hinna med tåget?

Väl hemma sprang jag och hämtade en väska i lägenheten och rusade ner till dagis och fritids. Det var dags att hämta Leo och Max för sista gången.

Ja, verkligen sista gången! Det var sista dagen för dem på sitt dagis och när våra sabbatsår är över så är dagistiden förbi. Efter snart 12 år med barn på dagis så hade det i sig varit värt att fira.

Men det viktiga var barnens avsked. Det var dags att ta farväl för dem. Tyvärr tillät inte tiden några stora avsked.

Jag kände mig som en usel förälder. Just avsked är inget man vill skynda. Det blev mer fokus på det praktiska än att säga hej då. Var alla stövlar med? Var det här Leos regnkläder? Hade de inte lite extrakläder?

Vi hann med bussen ner till resecentrum med någon minuts marginal. Om den höll sin tidtabell skulle vi hinna med tåget. Men det skulle verkligen var på håret.

På bussen började Leo gråta. ”Jag vill inte flytta pappa”, sa han med tårarna rinnande längs kinderna.

Samtidigt passerade bussen trädgårdstorget och den del av Linköping som jag älskar.

Vad säger man till sin grabb när man rycker upp honom med rötterna? Vad säger man till sin sexåring då han kanske för första gången känner riktig sorg och saknad?

Bussen rullade vidare på samma sätt som våra liv. Leo torkade tårarna och började fundera på tågresan i stället.

Leo fyller sju i år. Max har fyllt fem. Det skiljer ungefär ett och ett halvt år mellan dem. Max förstod också att livet han kände var slut men fylldes inte av samma sorg och oro där och då. Han hade varit mer påverkad dagarna innan flytten. Han ville gör klart sina teckningar på dagis och han pratade om vilka bra kompisar han hade.

Allt det här sköljde över mig och blandades med stressen jag kände för att hinna med tåget.

Men i sorgen kändes det ändå så rätt. Tågresan skulle markera ett nytt kapitel i livet. Det skulle bli starten på ett nytt liv enligt nya spelregler.

Vi hann med tåget!

Efter en stund kom det några konstiga ljud från Alvas mobil och när jag väl hittat den i en av jackfickorna så kunde jag läsa följande sms: Vilse letandes efter kaniner i Kisa.

Vad jag inte visst då var att det var Tovas sista sms innan månadskvoten var fylld. Hon hade också slut på mobildata och samtalstid. Det var sista möjligheten för henne att kommunicera ut från sin mobil.

”Vilse letandes efter kaniner i Kisa” blev det sista livstecknet från tjejerna i mitt liv.

Tänk om de kört ihjäl sig i Kisatrakten just idag, tänkte jag efter någon timmes framgångslöst kommunicerande på olika vis. Den här dagen vi skulle börja vårt nya liv!

Det hade ju känts rätt snopet!

Jag och grabbarna kunde inte göra så mycket åt det faktum att vi inte fick kontakt med resten av familjen utan vi klev helt enkelt av tåget i Vimmerby, enligt plan.

Lite glass gjorde livet lättare i väntan på buss 325 till Mariannelund. Det var ingen lång väntan och bussen stod redan på sin plats så vi tog våra glassar och strosade bortåt mot busshållplatsen.

Väl framme så visar det sig att en av de andra passagerarna är ute och reser med en orm. Exakt! En orm i en genomskinlig IKEA-back med lock.

Glass och orm var det som behövdes för att helt förändra sinnesstämningen hos Leo och Max. Nu lekte livet! Vi pratade med ägaren och såg fram emot att återförenas med mamma i Mariannelund. Livet var enkelt!

Men hos mig gnagde det enda sms jag fått. "Vilse letandes efter kaniner i Kisa". Vad hade hänt sedan? Varför hörde de inte av sig?

Ja, jag hade ringt och eventuellt fått ett svar men Alvas telefon fungerade så dåligt att jag inte hörde om det var mobilsvaret eller någon person i andra ändan.

Ingen Cathlyn väntade på oss när vi klev av bussen och jag tänkte lite lakoniskt att det vore ödets ironi om halva familjen omkommit i en olycka första dagen i frihet.

Jag tänkte också att de naturligtvis kunde irra i Kisatrakten fortfarande men varför skulle de då i så fall inte svara på mina sms? Det kändes långsökt. Nej, det hemskaste alternativet verkade faktiskt som det mest tänkbara och att Cathlyn inte var här bekräftade på något sätt mina farhågor.

Där var jag, som jag trodde, nybliven änklings i Mariannelund med två grabbar på fem och sex år med enda alternativet att promenera 15 kilometer hem till ett tomt hus fullt med flyttkartonger.

Medan jag övervägde alternativen som fanns så gick jag och grabbarna och köpte dricka. Lite Cola kunde lätta upp långvandringen tänkte jag.

När vi kommer ut från affären så står Cathlyn där. Åter från de döda! Det vore en lögn att påstå att hon var svalt sensuell. Snarare uppstressad emotionell. Men vad gjorde det! Vi var återförenade och vi slapp promenaden!

En snabb handling av det sista nödvändiga och en knapp kvarts bilresa senare var vi på plats.

Vårt nya liv kan börja.

På plats

Så var vi då äntligen på plats i spenaten. Högt på en höjd i Småland. I midsommartid!

Färden hit har trots allt varit ganska kort. Vi började ändra våra liv under 2013, accelererade vårt sparande under 2014 och köpte gården 2016.

Det här är verkligen hemma nu. Vi har tillbringat en hel del tid här när vi kunnat, bland annat sex veckor under förra sommaren och så några påsklovsdagar på det och lite helger. Kanske har vi bott här tio veckor totalt redan innan vi flyttade in.

Det gör att vi bott in oss lite. Det känns bra.

Men även om vi känner oss lite inbodda här så är det stor skillnad efter flytten. Nu är våra sängar här. Nu har vi tv, böcker, hushållsryklar och bredband. Barnen har sina leksaker och spel här. Våra vardagssaker har verkligen gjort skillnad. De har transformerat stugan från en stuga till ett hem.

Men som det såg ut när vi kört ner hela bohaget hit! Prylar, möbler och kartonger precis överallt. Det gick knappt att vända sig i något rum, utom möjligen killarnas, som vi inredde förra sommaren. Det var som en lugn oas att kliva ut i deras lilla rum.

Dörröppningen in till deras rum blev som en öppning till en annan värld. Från röra till ordning. Från överflöd av prylar till ett enkelt och funktionellt rum.

Tyvärr så fördelade sig alla prylar snart ganska jämntjockt över alla rum och snart var det även prylar och kartonger hos dem.

Men nu är mycket på plats. Vi ska rensa och städa lite samt fixa det sista. Vis av erfarenhet så är det nog rimligt att tro att de sista kartongerna kommer packas upp sent i höst.

Det är allt det där sista lilla som är mentalt jobbigt och tar tid.

En ständig kamp

Att försöka leva ett mer självförsörjande liv innebär att man ger sig in i en kamp med naturen. Kaninerna vill räven äta upp. Salladen står under ständig attack från sniglar och loppor. Majsen gror inte för det är minusgrader i maj och blir det av någon anledning någon skörd någonstans så blir den så riklig och är endast aktuell under så kort tidsperiod att det hela blir galet i sig.

Men inget av de naturfenomen som finns på plats naturligt slår kraften i den plåga vi alltid bär med oss. Våra barn!

De verkar ha två modus operandi här ute. Antingen är de apatiska framför tv:n eller extatiskt härjande. Inget mittemellan. Dessutom har all vett och sans trillat ur huvudet någonstans vilket gör att såväl prylar som människor går sönder i en takt som är minst sagt påfrestande.

Jag har noterat att det finns en hjärtstartare nere vid församlingshemmet och det är bara en tidsfråga innan den kommer till användning. Antingen på mig eller barnen.

Så här var det förra året också. Då hade vi en bula och ett översträckt knä redan första semesterkvällen. Där är vi inte riktigt i år även om det funnits lite tillbud.

Det är så illa att det kan vara värt att föra in en stående punkt i månadsbrevet med rubrik "Skaderapport" som inkluderar allt från snigelangrepp till barnens härjningar. Detta så ni kära läsare kan få en tydlig bild av läget här.

Just det! Som ni kanske förstod i texten har vi faktiskt utökat antalet invånare på gården! Tre gotlandskaniner har kommit till. Två vita honor och en viltfärgad hane. Barnen har döpt dem till Snövit, Estrid och Filip.

De är riktigt trevliga kaniner. Pigga och sällskapliga. Filip är en riktig kelgris faktiskt. Men han är också svårt rymnings-benägen. Det gör att han skadat sin tass lite samt skrapat sig på ryggen. Nu försöker vi göda honom så att han växer upp och blir lite tyngre i gumpen enligt någon sorts "feta tuppar flyger inte" idé. Det är min sambo som föreslagit den approachen och hon anser sig ha bevis för att den fungerar. Jag tar mig över magen och undrar vad hon menar.

Filips önskan om att leva fri står i stark kontrast mot det lugn vår medelålders kastrerade kaninhane, vi hade för tio år sedan, hade. Han sträckte ut sig i gräset och låg mest och njöt. Fet och instängd.

När sabbatsåren är över ska jag undersöka möjligheten till operation själv tror jag.

Lycka

Efter mycket om och men fick jag igång bloggen igen. Omdesignen som varit aktuell en stund fick bli en del i återstarten då temat - den del i all teknik som ger bloggen dess utseende - var boven bakom alla problem.

Jag ville dela med mig av vår flytt och vårt liv mitt i allt men i stället blev det bara massa teknik. Det var inte det som behövdes mitt i flyttbestyren utan det bidrog bara till frustration och stress.

Det märkligaste av allt var att i den här röran hittade jag min lyckligaste stund jag haft på mycket mycket länge.

Sent en kväll - för att inte säga natt - så fick jag fram ett utkast på hur bloggen skulle kunna se ut framöver. Jag fixade och donade samtidigt som jag lärde mig massor av nya saker. Helt utan stress. Utan oro för morgondagen. Utan att vara helt slut.

Jag jobbade åt mig själv på det vis jag vill göra. Utifrån glädjen att göra något. Att skapa något. Jag kände glädjen i att forma en blogg som var vacker. Som jag var nöjd med.

Jag drevs av glädje och passion och jag kände det!

Första tiden här har känslan av lycka varit påtaglig. Inte minst på kvällarna. Många av mina måsten är borta. Här ute på landet finns inga uppenbara saker i omgivningen att göra. Inga affärer. Inget vicevärdsjobb. Vi jobbar med det som finns här och nu. Det är inte så lite, men det är inte heller så spretigt.

När jag går och lägger mig på kvällarna är jag ofta påtagligt lycklig.

Om mig

Jag som skrivit det här månadsbrevet heter Anders Gustafsson och jag jobbar som, som ...

Nej, den klassiska inledningen fungerar inte längre. Jag jobbar nämligen inte i någon vanlig bemärkelse sedan midsommarafton. Jag är långledig. Jag skriver, läser, är med mina barn och driver en liten gård i Småland. Så jag är inte sysslolös. Men jag jobbar inte!

I månadsbrevet får du följa vårt nya liv. Månad för månad. Det är ett annorlunda liv. Kanske inte främst för att vi lever på landet, för det är många som gör, men vi försöker aktivt leva ett enklare liv. Med människorna i fokus. Vi vill leva mer här och nu.

Vi strävar efter att vara lite mer självförsörjande än tidigare, men det är ingen religion för oss att leva på det vi själva producerar. Det är en del i vårt välbefinnande att leva på en gård i underbara Småland.

På bloggen Onkel Toms stuga så kan du läsa om hur vi gett oss själva den här chansen. Chansen att kliva ur ekorrhjulet in i något annat. Bloggen har funnits sedan 2014 och spänner över privatekonomi, arbetslivet och det som händer i huvudet när man ändrar förutsättningarna så radikalt som vi gjort. Där finns intervjuer med de som gjort liknade förändringar. På senare tid har bloggen fått sällskap av en podd.

Vi har nått hit genom att inse att livet erbjuder mer än konsumtion. Och att det går att styra sitt liv mer än vad vi tror.

Följ oss via sociala medier (ikonerna är klickbara):

Naturligtvis hittar du alla adresser och mycket mer på bloggen Onkel Toms stuga. Välkommen!